

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2141/2020
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зидновића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Владан Стојиљковић, адвокат у ..., против туженог Теленор ДОО из Новог Београда, чији је пуномоћник Александар Петровић, адвокат у ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 480/18 од 13.06.2018. године, у седници већа од 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 480/18 од 13.06.2018. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 3529/13 од 29.08.2017. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог број ../08 од 10.01.2008. године којим је тужили отказан уговор о раду од 25.08.2006. године са даном 29.02.2008. године; ставом другим изреке утврђено је да постоји потраживање тужиље према туженом на име накнаде штете у износу од 472.290,00 динара са законском затезном каматом од 01.03.2008. године до исплате; ставом трећим изреке утврђено је да постоји потраживање туженог према тужили на име исплаћене отпремнине у износу од 264.942,00 динара са законском затезном каматом од 21.10.2016. године до исплате; ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужили на име накнаде штете исплати износ од 207.348,00 динара са законском затезном каматом од 21.10.2016. године до исплате; ставом петим изреке обавезан је тужени да тужили исплати законску затезну камату на износ од 472.290,00 динара од 01.03.2008. године до 21.10.2016. године; ставом шестим изреке одбијен је део тужбеног захтева да се утврди постојање потраживања на име накнаде штете у износу од 1.004.580,00 динара; ставом седмим изреке одбијен је компензациони приговор на име законске затезне камате на износ од 264.942,00 динара за период од 29.02.2008. године до исплате; ставом осмим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 480/18 од 13.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом, другом, четвртном, петом и седмом ставу изреке; ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у осмом ставу изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажног дела пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је благовремено поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијске наводе којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није разматрао јер се, према члану 407. ставу 2. ЗПП, ревизија не може изјавити из наведеног разлога.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је, као дипломирани правник, била у радном односу код туженог на пословима ... почев од 25.08.2006. године. Анексом уговора о раду од 17.10.2006. године тужила је распоређена у Одсек ... у оквиру Одељења

Правилником о организацији и систематизацији послова код туженог од 16.10.2007. године укинута је организациона јединица у коју је тужила била распоређена. Активни послови са ... премештени су у надлежност новоформираних јединица у оквиру Одељења ... у којем није постојала потреба за пословима дипломираног правника. Тужила није распоређена на друго радно место.

Решењем туженог о отказу уговора о раду бр. ../08 од 10.01.2008. године тужили је отказан уговор о раду са даном 29.02.2008. године због престанка потребе за њеним радом услед економских и организационих промена код туженог. Тужили је 29.02.2008. године исплаћена отпремнина у износу од 264.942,00 динара.

У време када је тужили отказан уговор о раду тужени је расписао интерни конкурс за радно место правника у Служби Тужила није могла да конкурише јер није имала приступ интерној мрежи пошто је била на годишњем одмору.

Месечна зарада коју би тужила остварила да је наставила да ради код туженог износила би 98.458,00 динара.

Према становишту нижестепених судова, отказ уговора о раду тужили је незаконит јер је у исто време тужени расписао интерни конкурс за радно место правника, а није тужилу распоредио на то радно место које је одговарало њеној стручној спреми.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује да је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези члана 396. става 1. ЗПП јер образложење побијане пресуде садржи разлоге које је другостепени суд узео у обзир по службеној дужности и оцену битних жалбених навода.

Чланом 179. тачком 9) Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Тужени је тужили откажао уговор о раду јер је укинуо одсек у којем је тужила била распоређена, а у исто време је расписао интерни конкурс за радно место правника у другом одсеку. Тужени је услед организационих промена могао да откаже уговор о раду тужили једино уколико је престала потреба за обављањем одређеног посла или уколико је дошло до смањења обима посла. Не може се сматрати да је престала потреба за обављањем послова правника код туженог јер је истовремено са отказивањем уговора о раду тужили тужени расписао конкурс за радно место правника. Не може се сматрати ни да је дошло до смањења обима посла само због тога што је тужени укинуо одсек у који је тужила била распоређена јер је истовремено у другом одсеку расписао конкурс за радно место правника. Сходно наведеном тужили је отказан уговор о раду супротно одредбама члана 179. тачки 9) ЗОР.

Ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену члана 191. става 4. ЗОР нису основани. Нижестепеним пресудама је правилно тужени обавезан да тужили накнади штету у висини пет месечних зарада које би тужила остварила да ради код туженог имајући у виду да је тужила у радном односу код туженог била од 25.08.2006. године, тужилину доб и да нема обавезу издржавања чланова породице. Правни основ тужбеног захтева за накнаду штете је регулисан одредбама члана 191. става 4. ЗОР и чланова 186. и 189. става 2. ЗОО. Висина штете правилно је утврђена према последњој месечној заради коју је тужила остварила код туженог, а не према висини зараде код туженог у време пресуђења. Штета за тужилу је настала у тренутку када је добила незаконит отказ, а не у тренутку пресуђења. Обавеза накнаде штете сматра се доспелом од тренутка настанка штете. Стога тужила има право на исплату законске затезне камате на износ накнаде штете због незаконитог престанка радног односа од 01.03.2008. године до исплате.

Нису основани ревизијски наводи којима се истиче да тужени на износ потраживања из компензационог приговора има право на законску затезну камату од 29.02.2008. године. Правни основ потраживања туженог заснива се на одредбама чланова 210. и 214. ЗОО. Тужени је отпремнину исплатио због отказа уговора о раду, а како је решење о отказу уговора о раду поништено, отпао је правни основ по којем је отпремнина исплаћена. Тужила је савесни стипендијалац износа од 264.942,00 динара јер у моменту стицања није могла знати да ће решење о отказу уговора о раду бити поништено. Тужила је, као савесни стипендијалац у обавези да врати стечено без основа са законском затезном каматом од дана истицања компензационог приговора. Стога су нижестепени судови правилно утврдили да потраживање туженог према тужили износи 264.942,00 динара са законском затезном каматом од 21.10.2016. године до исплате. Нижестепеним пресудама је о компензационом приговору одлучено на основу правилне примене чланова 336. и 337. ЗОО.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 153. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер није успео у овом поступку.

**Председник већа - судија
Др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић